BARBARA WOODOVÁ

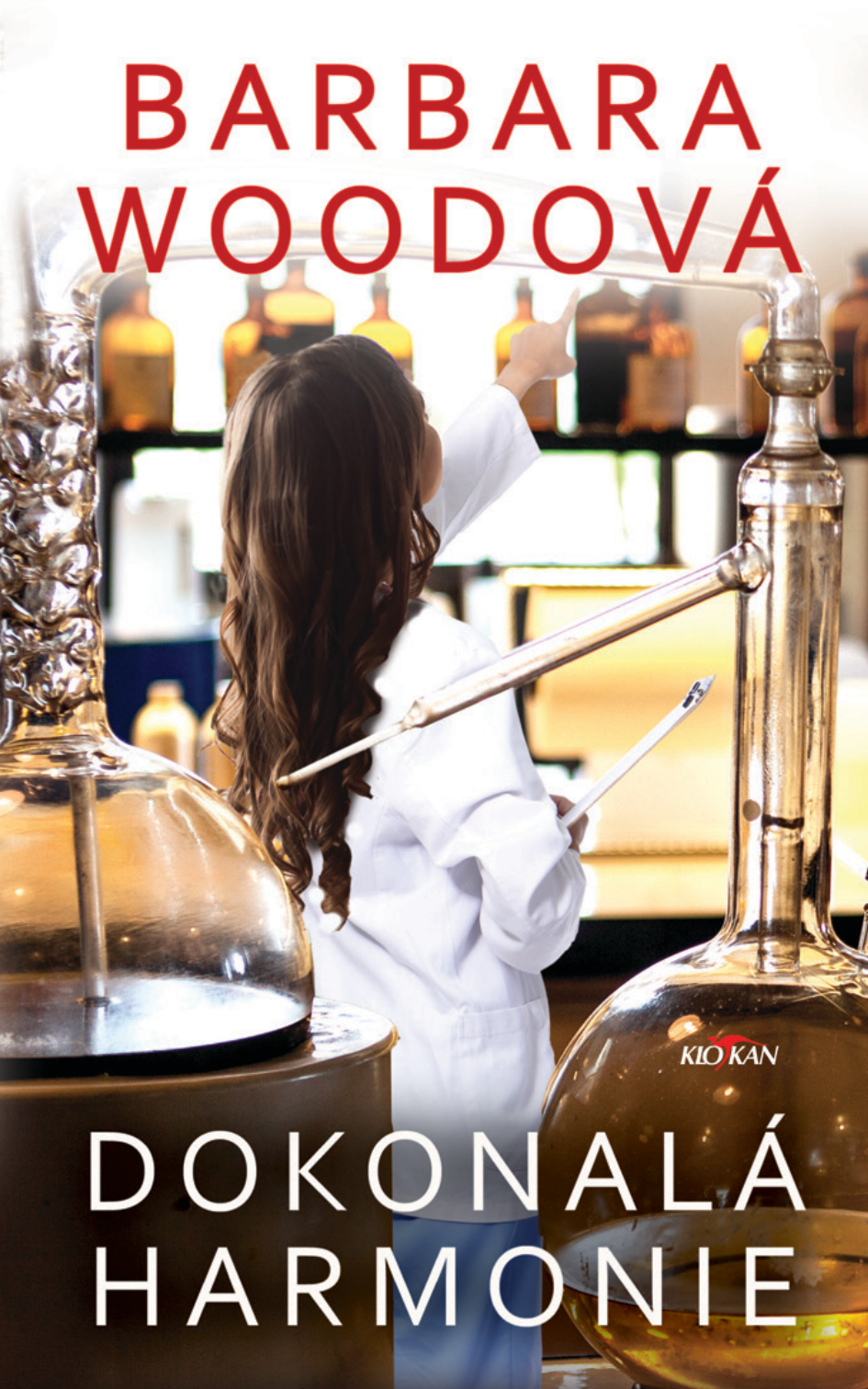

KLOKAN

DOKONALÁ HARMONIE

edice

Copyright © 1998 by Barbara Wood
Translation © Michaela Trubačíková, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PERFECT HARMONY
přeložila Michaela Trubačíková
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, spol. s r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 1999
shop@alpress.cz
Vydání druhé, 2022

ISBN 978-80-7633-711-4

Milé přítelkyni Lindě s láskou
(Lucie a Ethel už navždy!)

ČÁST PRVNÍ

1

Palm Springs, Kalifornie, 6 hodin večer

Charlottu probudilo z hlubokého spánku řinčení telefonu.

Natáhla se po sluchátku a podívala se na budík vedle postele. Šest hodin. Pár nocí špatně spala, a tak odjela z laboratoře a natáhla se. Ke svému překvapení zjistila, že prospala celé deštivé odpoledne.

Ve sluchátku se ozval Desmondův hlas. Každé jeho slovo jí otřáslo jako výbuch bomby: „Charlotto, měla bys hned přijet, přibyla další oběť."

V momentě byla vzhůru. „Už třetí?" V pokoji byla tma, a tak rozsvítila lampu na nočním stolku. „Je to moc špatné?"

„Stejné jako u předchozích dvou. Zemřela."

Zavřela oči. *Dobrotivý bože.* „Už jedu."

„Charlie, ještě něco. Před vchodem jsou demonstranti."

Pohlédla na okno, po kterém stékaly proudy deště. „V tomto počasí?"

„Někteří drží transparenty s obrázkem z Chalk Hillu."

Sevřel se jí žaludek. „To ne, Desmonde," zašeptala s úzkostí v hlase.

„Chtěl jsem tě varovat, abys nezažila moc velký šok."

Zavěsila a rozběhla se do koupelny, jako by chtěla před Desmondovými slovy utéct. Tak oni mají ten obrázek z novin.

Z nešťastné příhody ve výzkumné laboratoři v Chalk Hillu. Z případu, který ji stále budí ze spaní jako noční můra.

Když stála pod ledovou sprchou, na níž nastavila nejsilnější proud, snažila se zapudit myšlenky na Chalk Hill a vzpomínala na podivný sen, který ji přepadl během odpoledního spánku. Slyšela v něm babičku, jak jí říká: „*V ženské linii pocházíme z rodu osiřelých dcer, které přišly o matku. Ale v našem životě přijde vždycky chvíle, kdy nás matky ze svého nadpozemského světa vedou. I ty, Charlotto, jednou uslyšíš hlas své matky, jako já jsem slyšela tu svou.*“

„*Ale jak ji poznám?*“ ptala se Charlotta ve snu. „*Maminka mi umřela, když jsem byla malá. Neznám její hlas.*“

„*Nemusíš ho znát. Srdce ti napoví.*“

„*A kdy se to stane?*“

„*Až přijde čas.*“

Nebyl to jen sen. Tato věštecká slova skutečně Charlottina babička pronesla před více než deseti lety. Charlotta na ně nezapomněla, ale matčin hlas se jí ještě neozval.

Rychle vklouzla do bílé hedvábné halenky, béžového vlněného kostýmku a lodiček. Když si spínala dlouhé černé vlasy zlatou sponou, vyhlédla oknem ven a viděla, že se do pouštního údolí snáší soumrak. Z oblohy pokryté zlověstnými černými bouřkovými mraky padal hustý déšť. Na západě obzor v krátkých intervalech osvětlovaly blesky a ozývalo se rachocení hromu. Kdyby žila babička, dovedla by číst znamení. Řekla by: „Mraky jako jeřábi spěchají domů. To je dobré znamení. Čeká nás štěstí.“

Charlotta se nenaučila číst znamení, i když ji tomu babička učila. Snad už je víc Američankou, pomyslela si. Babička však zůstala Číňankou.

Přikryla si oči před oslepujícím světlem dalšího blesku a uvažovala: *V Palm Springs svítí slunce tři sta třicet dní v roce. Jak by mohla být bouřka dobrým znamením?*

Je to zlé znamení. Během jednoho týdne zemřeli po požití výrobků Harmonie tři lidé. S výrobky *musel* někdo manipulovat,

protože v biotechnologickém závodě Harmonie platí pro kontrolu kvality přísná pravidla. A pokud do výrobků někdo zasáhl, jaký je vztah mezi mrtvými? Nebo byl cílem pouze jeden a další dva jsou náhodné oběti? Že by neznámý útočil na samotnou firmu?

Zapnula rádio a chytila večerní zprávy: povodňová pohotovost v níže položených oblastech… výpadky proudu v Pomoně, na Manhattan Beach a v údolí San Fernando… sesuvy bahna v Malibu…

Vypnula rádio. Samá špatná znamení…

Vtom si vzpomněla na slova své nejlepší přítelkyně: „Víš, co je dobré znamení? Když ti rande naslepo zvýší pulz."

Zastyděla se. Jak může v takové chvíli myslet na vtípky? Naomi by řekla, že je to pud sebezáchovy. Říkává, že humor je pohlazením po duši.

Naomi! Charlotta se podívala na hodinky. Málem zapomněla, Naomi má dnes večer seanci.

Zvedla telefon a spěšně vytočila Naomino číslo. I když spiritismu moc nevěřila, chodila Charlotta na seance své přítelkyně, protože, jak říkala Naomi, její čínské vibrace jsou pro duchy neodolatelným lákadlem. „Působíš na duchy jako magnet," tvrdívala se smíchem Naomi.

Na druhém konci linky se ozval záznamník. „Ahoj," zazněl vesele Naomin zpěvný hlas. „Dovolali jste se kamarádce. Jsem to já, vaše souvěrkyně v okultismu. Nemůžu momentálně k telefonu, protože jsem právě ve spojení se svými minulými životy. Nemusíte mi nechávat své jméno a číslo. Přitiskněte jednoduše sluchátko k čelu a já se vám ozvu."

Charlottě se nelíbilo dlouhé pípnutí na konci nahrávky, protože znamenalo, že je kazeta se vzkazy plná. Naomi je velmi populární. „Naomi, to jsem já. K dnešku…"

Přístroj ji přerušil.

Charlotta se rozhodla, že zavolá znovu z auta, a rozběhla se rozlehlým domem do kuchyně, kde hospodyně připravovala večeři. Podala si obrovskou koženou tašku, která jí sloužila jako

aktovka i kabelka, hrábla po klíčích od auta a řekla hospodyni: „Musím do závodu, Yolando. Stala se nehoda. Nevím, kdy se vrátím."

„Pedro by vás měl odvézt," navrhovala hospodyně. Pedro byl její manžel a pracoval jako údržbář na Charlottině pouštní usedlosti s pozemky o rozloze třinácti akrů. „Venku je hrozná bouřka."

„Zvládnu to sama. Nedělej si starosti." Sanchezovi sloužili u Charlotty osm let. Přišli s ní ze San Franciska, když se sem přestěhovala továrna na léčiva. Paní Sanchezová s oblibou říkávala pokladní v samoobsluze: „Nemohli jsme nechat *seňoritu* samotnou. Potřebuje, aby se o ni někdo staral, i když by to nepřiznala."

„A co bude s večeří?" ptala se Yolanda a oháněla se nad bublajícími hrnci a kastroly.

„Dám si něco v kantýně," řekla Charlotta a zmizela spojovacími dveřmi v garáži.

V kantýně! Pomyslela si Yolanda vylekaně. To musí být opravdu velká nehoda, když je *seňoritě* jedno, co bude jíst. Yolanda znala nejlíp ze všech zvláštní chutě své paní.

Dnes si slečna Leeová přála salát z lotosových kořínků. Nejedla lotosový salát proto, že by jí chutnal, ale vysvětlila Yolandě, že v čínštině znějí slova „lotosový kořen" a „každý rok vydělat víc" skoro stejně. Financím tedy prospívá, pokud člověk jí hodně lotosových kořínků. Yolanda už si zvykla na podivná přání své paní, která se u jídla neřídila chutí, ale tím, jak jméno kterého jídla „zní". Tak třeba jedla dlouhou rýži, protože její jméno zní jako „dlouhý život", a vybírala si potraviny, které přinášejí štěstí, a vyhýbala se těm, co nosí smůlu.

Charlotta zmáčkla dálkový ovladač k otevření masivních vrat a v garáži se rozsvítila světla. Vklouzla za volant své korvety, kterou si koupila jako dárek ke třicátým osmým narozeninám, a nastartovala. Natáhla se po telefonu, zmáčkla knoflík a automatická volba vytočila Naomino číslo na univerzitě. Charlotta si všimla, že po příjezdové cestě tečou potoky vody.

Ze zásady do garáže couvala, aby mohla v případě potřeby ihned vyjet. Teď hleděla před sebe a vzpomněla si na zprávy v rádiu: záplavy v níže položených oblastech…

Když se ozval na druhém konci obsazovací tón, který jí potvrdil, že Naomi, spiritistka a současně profesorka parapsychologie, je dosud ve škole, ukončila volbu a přemýšlela o cestě. Jezdí všude v korvetě. Je jejím miláčkem. Dnes však má strach vydat se napospas živlům v tak malém a nízkém autě.

Vrhla pohled na své druhé auto, obří Chevrolet Suburban, který si pořídila na občasné útěky do hor, když padala pod návalem práce v laboratoři. V momentě se rozhodla. Vyklouzla z korvety, obešla ji a nasedla do chevroletu. Klíče byly zastrčeny za stínítkem; Pedro občas nastartoval motor, aby se nevybila baterie, a auto umyl a vyleštil.

Byl to divný pocit sedět v tak velkém autě. Ani si nevzpomínala, kdy v něm jela naposledy. Otočila klíčkem a motor hned naskočil, na Pedra je spoleh. S důvěrou uchopila volant, tento tank s mamutími koly ji dostane přes rozbouřené vody, které jí Palm Springs možná postaví do cesty.

Reflektory proměnily déšť v diamantovou clonu, Charlotta zařadila rychlost a suburban se vydal vpřed.

Náhle se ozvala ohlušující rána. Auto se otřáslo a ve zlomku sekundy se na Charlottu vysypalo přední sklo rozbité na tisíce drobných úlomků. Vykřikla a všechno se ponořilo do tmy.

2

Slyšela z dálky hlasy. *„Dios mio!“*

„Co se stalo?“

„Seňorito? Pedro, honem!“

Charlotta měla pocit, že se vznáší a vynořuje z temnoty. Pak uviděla bledé obličeje hospodyně a jejího manžela. Oběma se ve tváři zračilo zděšení a strach. Nemohla si vzpomenout, kde je, ale když uslyšela skřípění skla pod Pedrovýma nohama a spatřila, jak se po ní třesoucíma rukama natahuje, uvědomila si, že právě chtěla vyjet se svým chevroletem. Potom jí pohled sklouzl na promáčknuté přední sklo a vykřikla.

Z roztříštěného skla trčela garážová vrata.

„Jste v pořádku?“ ptal se starostlivě Pedro a otevřel jí dveře. „Slyšeli jsme strašnou ránu,“ dodal a pokřižoval se.

Charlotta lapala po vzduchu. „Co… co se stalo?“

„Spadla vrata, přímo na kapotu. Je vám něco? Mám zavolat doktora?“

„Ne…“ Sáhla si rukou na čelo a z rukávu se jí začaly sypat skleněné střepiny. Sklopila hlavu a viděla, že je střepinami úplně zasypaná. „Jak se to stalo?“ ptala se a s Pedrovou pomocí se snažila dostat z auta ven. Cítila se strašně slabá, uvědomila si, že je zřejmě v šoku.

„Nevím,“ odpověděl Pedro a jeho vrásčitá tvář vypadala ustaraně.

„Musím… potřebuju se převléct.“

„Potřebujete doktora!“ protestovala Yolanda a kousala se nervózně do rtu. „Svatá matko boží, to byla rána! Mysleli jsme, že sem udeřil hrom.“

Charlottě se pomalu rozjasňovalo v hlavě a začala zaostřovat. Garážová vrata ležela na kapotě. K čemu je elektronický bez-

pečnostní systém, který si nechala před pár měsíci namontovat? Něčemu podobnému měl přece zabránit!

Sáhla si třesoucí se rukou na obličej. Je pořezaná? Krvácí? Ruka však zůstala čistá. Nějakým zázrakem ji létající střepiny nezranily.

„Nic mi není," řekla, i když se pod ní podlamovala kolena. Údržbář ji objal kolem pasu a odváděl ji pomalu zpět do kuchyně. „Musím se převléct a pak hned do laboratoře."

„Ne," odporovala Yolanda, která z ní ometala skleněné úlomky a přitom horečně odříkávala španělskou modlitbu. „Zapomeňte na šaty, teď potřebujete doktora."

„Pedro, pokus se ta vrata zvednout. Budu si přece jen muset vzít korvetu."

„Sedněte si chvilku," naléhala Yolanda. „Uvařím vám čaj a zavolám doktora. Vždyť jste bílá jako stěna."

„Nic mi není," řekla, pustila se Pedra a udělala pár kroků. „Vidíte, je mi dobře." Byla to lež, ale Charlotta nechtěla, aby se kolem ní točili. A spěchá do laboratoře. Teď už tam jsou jistě reportéři a možná další demonstranti – s tím strašným obrázkem…

Zkusí znovu zavolat Naomi. Pokud něco potřebuje, pak je to Naomi s jejím klidem a ironickým humorem.

Má stále obsazeno.

Odložila sluchátko a vyšla posuvnými dveřmi z pracovny ven na terasu. Uviděla velkou pouštní želvu, jak se tam plazí v dešti. Želvu našla před rokem u silnice. Někdo jí ublížil, a tak si ji vzala domů a léčila ji čínskými bylinkami. Čekala, že po uzdravení zmizí v poušti, ale želva zůstala.

Babička jí vyčítala: „Zachraňuješ zvířata, místo abys měla děti."

Charlotta se jejím výčitkám jen smála. „Mám své dítě, babi. Firma je mé velké dítě." Její smích však nebyl upřímný. Brzo jí bude čtyřicet. Promeškala už příležitost mít dítě? Firma u ní byla vždycky na prvním místě. Pořád musela zkoušet něco nového a neustále bojovala s babičkou, aby se jí podařilo novinky

prosadit. A tak léta běžela a na rodinu jí jaksi nezbyl čas. A teď ke všemu nová pohroma: někdo otrávil její výrobky.

Rychle si svlékla sako a sukni a vzala si tentokrát černý kostým, ve kterém vypadala nepřístupně a oficiálně. Snad jím zamaskuje své rozrušení. Ještě spolkla dvě tablety, které její firma vyráběla z bylin s přírodními uklidňujícími účinky. Nehoda v garáži jí otřásla, a ona musí působit v laboratoři klidně a kompetentně.

Když procházela atriem, kde pěstovala vzácné bylinky a květiny, ovanul ji závan studeného vzduchu. Otočila se a viděla, že se větrem otevřely skleněné dveře vedoucí do patia.

Rozběhla se mezi vzácnými palmami a křehkými kapradinami zavřít dveře, když vtom jí pod nohama cosi zakřupalo. Podívala se dolů, zvedla ruce k ústům a vykřikla stejně, jak to dělávala v dětství: *„Aj jaj!“*

Skleněná zvonkohra, která visela v atriu dva roky, ležela rozbitá na zemi.

Sehnula se a dotkla se střepů. Zvonkohru jí daroval Jonathan při jejich posledním setkání před deseti lety. Celé desetiletí udržovaly křehké skleněné kroužky v domě dobré *chi* a jejich sladkobolný cinkot byl upomínkou na největší životní lásku, kterou ztratila.

Babička měla pro smutnou vzpomínku pochopení. Řekla jí: „Už nikdy nebudeš úplně šťastná, děvenko. V tvém životě je nyní v rovnováze *yin* a *yang*.“

Jaká divná filozofie! Schvalovat utrpení jenom proto, že rovnováha a harmonie se považují za důležitější než obyčejná radost.

Chvíli upřeně hleděla na střepy a uvažovala, jestli ještě někdy bude šťastná. Pak seběhla dolů do ložnice, otevřela prádelník a vytáhla hedvábný šátek bohatě protkávaný azurovou modří a lesní zelení. Byl to další dárek od Jonathana, který jí dal poslední večer, kdy jí sdělil tu strašnou novinu. Tehdy cítila, že se jí zhroutil celý život a rozsypal na tisíce kousků stejně jako zvonkohra nebo přední sklo suburbanu.

Vrátila se do atria, opatrně posbírala skleněné úlomky a zabalila je do šátku. V té chvíli se objevil Pedro se zprávou, že zvedl a zabezpečil garážová vrata.

Charlotta byla na odchodu, ale ve dveřích do kuchyně ji zastavila Yolanda. „Tohle je pro vás," řekla a vtiskla jí cosi do dlaně. „Je to moc staré.„Yolanda pocházela z Chiapasu v Mexiku a v žilách jí kolovala mayská krev. Charlotta rozevřela dlaň a uviděla kousek zeleného jadeitu ve tvaru spícího hada. „Moc starý talisman," ubezpečovala ji Yolanda, „a přináší štěstí."

Charlotta sevřela talisman v dlani a přepadla ji pochybnost, zda ji štěstí neopustilo už navždy.

3

Charlotta zpomalila a zahnula do Joshua Tree Drive, kde se na rozlehlých trávnících lemovaných palmami, s umělými vodopády a jezírkem, rozkládal komplex nízkých budov výzkumných laboratoří biotechnologické firmy Harmonie. Nevelká písmena hlásala: „Harmonie – biotechnologické laboratoře“ a ještě drobnější písmo sdělovalo: „Bylinné přípravky firmy Harmonie“. Společenská smetánka, která lenošila v luxusních hotelích Palm Springs a prohánělа se na místních golfových hřištích, neměla ráda, když jí někdo připomínal existenci nemocí a smrti.

Kordon policistů ve žlutých gumácích stál před vchodem do závodu a bránil davu, aby pronikl dovnitř. Na parkovišti u hlavní budovy Charlotta s překvapením zjistila, že na místo už dorazily zpravodajské štáby. Stály tu přenosové vozy místních i celostátních stanic a CNN.

Než vystoupila z vozu, odříkala tichou modlitbu za další nevinnou oběť. Při pomyšlení, že její firma zabila tři lidi, pocítila svíravou bolest u srdce. Byla ráda, že se takové ostudy a zneuctění nedožila babička.

Pak zahlédla pod deštníky skupinu demonstrantů s transparenty. Desmond se nemýlil, měli tu fotku. Nebylo divu, byla to fotografie uveřejněná před osmi lety v novinách, určitě je tedy veřejně dostupná. Problém je v tom, že obrázek zneužili k překroucení pravdy. *„Obvinění bylo staženo,“* chtělo se Charlottě zakřičet, když odvracela zrak od své černobílé podobizny se zvednutýma zakrvavenýma rukama a s tváří pokroucenou vztekem.

Vystoupila z korvety a vítr jí vehnal do očí dešťové kapky. Současně k ní donesl lahodnou vůni jídla z blízké závodní kantýny. I když továrna zaměstnávala hodně Angloameričanů

a Hispánců, vařila se převážně jídla čínské kuchyně. Tuto tradici zavedla babička, která věřila, že strava je lék. Dnes se pro noční směnu dusila treska na bylinách *dangshen* a *huangqi,* které mají povzbuzovat energii a pomáhat trávení.

Cestou do hlavní budovy pokřikovali na Charlottu reportéři a strkali před ni mikrofony. „Myslíte si, že jde o nehodu, slečno Leeová? Už *tři* mrtví?!“ Beze slova odpovědi si razila cestu vpřed, když vtom jí zastoupil cestu další novinář.

„Co říkáte obvinění, že vaše firma přimíchává do výrobků živočišné přísady ze zvířat, která patří k ohroženým druhům?“ Vyděšeně na něho pohlédla, pak ho obešla a hledala útočiště v objetí svého bratrance Desmonda. Ten byl ve firmě viceprezidentem pro marketing a kdysi se pokoušel stát Charlottiným milencem. Měla podezření, že se té myšlenky ještě nevzdal.

„Je to jako noční můra,“ řekl a odváděl ji rozlehlou vstupní halou, kterou střežili pracovníci bezpečnostní agentury. „Panebože, vždyť ty jsi bílá jako stěna!“

„Měla jsem nehodu, Desmonde.“ Stručně mu vylíčila příhodu z garáže.

„Do prdele, Charlie! Jsi v pořádku?“

„Byla jsem v šoku, ale už je mi líp.“

„A co zůstalo z korvety?“

„Měla jsem štěstí. Neseděla jsem v korvetě. Na poslední chvíli jsem se rozhodla jet chevroletem. To je na tom všem děsivé: kdybych byla v korvetě, byla bych zraněná nebo po smrti.“

„Do prdele,“ řekl znovu, tentokrát mírněji. „Dnes večer při tobě musel stát anděl strážný.“

„Desmonde, co je to za řeči o živočišných přísadách v našich produktech?“

Charlotta si všimla, že vypadá utrápeně a neupraveně. To bylo u Desmonda nepochopitelné, protože o zevnějšek dbal s pečlivostí hraničící s posedlostí. Pokud je tak rozrušený, že se zapomněl učesat, musí být zprávy ještě horší, než se obávala. „Nevím,“ odpověděl. „Vypadá to, že pár televizních stanic a některé redakce novin dostaly anonymní udání. Úřad pro potra-

viny a léčiva začal vyšetřovat obvinění, že dáváme do našich čajů tygří penis!“ Když došli k výtahům, Desmond se tak zakabonil, že jeho hezká tvář najednou nevypadala vůbec přitažlivě. „Mám další špatnou zprávu. Ten federální agent, který pracoval na minulých dvou případech…“

„Vím. Johnson.“

„Odvolali ho. Hádej, kdo je tu místo něho.“

Charlotta ani nemusela hádat. Podle Desmondova nešťastného výrazu hned poznala, o koho jde. O agenta Úřadu pro potraviny a léčiva Valeria Knighta, který založil svou kariéru na boji s výrobci bylinných léčiv. To nevěští nic dobrého.

„Jsou tu Adrian a Margo?“

Desmond využil chvilky čekání na výtah, aby se upravil. Vjel si prsty do hnědých vlasů tvarovaných tužidlem, uhladil si černý svetr z ovčí vlny a černé nylonové kalhoty. Nezapomněl ani zkontrolovat, zda zlatý řetízek kolem krku vytváří dokonalou křivku. Černý kožený kabát měl suchý, a tak Charlotta usoudila, že ještě nebyl venku, aby promluvil s novináři. „Matka s otcem jsou už na cestě. Vzali si firemní letadlo.“

Protože stále ještě čekali na výtah, pohlédla Charlotta na svůj obraz v nablýskaných dveřích výtahu. Deštěm zmáčené dlouhé černé vlasy jí těsně přiléhaly k lebce, a nikdo by v ní v tuto chvíli nepoznal hlavní výkonnou ředitelku bohaté farmaceutické firmy. Ve tváři měla napjatý výraz, takže nápadně vystupovaly její asijské rysy, které jindy zdaleka nebyly tak výrazné. Její bledá tvář měla barvu slonové kosti, z níž byla vytesána soška bohyně Kwan Yin, která stála u ní v kanceláři. Probdělé noci posledního týdne jí vryly pod oči tmavé kruhy. „Máš tajnůstkářské oči,“ řekl jí kdysi Jonathan. Za jejím pohledem se skrývala tajemství, která dobře střežila, třeba i to, že Charlotta není její pravé jméno.

Pohled jí sklouzl na Desmondův obraz v lesklém chromu. Desmond byl pěstěný krasavec s pravidelnými rysy. I on měl svá tajemství. Je to snad pravý důvod, proč nikdy nesundává tmavé brýle, dokonce ani dnes, kdy je tma a leje jak z konve?

„Panebože!“ řekl Desmond a vztekle zmáčkl knoflík výtahu. „Je to neuvěřitelné! Je to ještě horší, než když tě unesli mimozemšťani!“ Hned jak to dořekl, vrhl na ni provinilý pohled. „Promiň. To byl špatný vtip.“

Desmond to však jako vtip nemyslel. Charlotta věděla, že to myslí vážně. Nikdy si nenechal ujít příležitost, aby se zmínil o incidentu, který se stal před čtyřiadvaceti lety.

Došlo k němu, když jí bylo patnáct a Desmondovi čtrnáct. Jednou v létě Charlotta záhadně na tři týdny zmizela a po návratu nikomu nechtěla říct, kde byla. Zvlášť ne Desmondovi, který se jí pořád vyptával: „Zneužil tě můj chlípný děda, jak všichni říkají?“ Když mu nechtěla nic říct, začal na její účet vtipkovat: „To přece nemůže být pravda. Už vím, unesli tě mimozemšťani.“

Je to neuvěřitelné. Po tolika letech a uprostřed současné krize si Desmond pořád láme hlavu tím, kam tehdy v létě zmizela. Neví však, že je velmi blízko pravdě, byla tehdy v jistém smyslu unesena.

Cestou do třetího patra, kde měli oba kanceláře, požádala Desmonda, aby ji informoval o posledním případu.

„Poslední obětí je třicetiletá právnička. Rozvedená, se dvěma dětmi.“

„Svírá se mi z toho srdce, Desmonde. To je strašné.“

„Není to tvá vina, Charlotto.“

„Má se kdo postarat o děti? Mají nějaké příbuzné?“

„Hm, budu to muset teprve zjistit. Zatím jsem se soustředil jenom na naši odpovědnost. Jak se, k čertu, mohly dostat jedovaté látky do kapslí?“

Zamračila se. „O jakých kapslích mluvíš?“

„Aha. Já jsem ti to ještě neřekl. Tentokrát nešlo o tonikum. Byla to ‚Blaženost‘.“

Výtah zastavil, dveře se nehlučně otevřely, ale Charlotta stála, jako by ji někdo zarazil do země. „Cože? ‚Blaženost‘? Chceš tím říct, že tentokrát smrt *způsobil jiný výrobek?“*

Desmond zachmuřeně přikývl.

„Ach můj bože!“ Když domyslela důsledky, ztratila řeč.

Každý den odesílá Harmonie stovky svých výrobků do tisíců lékáren a speciálních obchodů s produkty zdravé výživy po celých Spojených státech i do zahraničí. Tři oběti užily tři rozdílné výrobky, s kolika dalšími někdo manipuloval? *Snad se všemi?*

„Ihned stáhni všechny naše produkty z oběhu," řekla, když vstupovali do zmatku v recepci, kde vyzváněly telefony a lidé mluvili jeden přes druhého.

K Charlottě se hned nahrnuli lidé se spoustou otázek, ale ona pátrala zrakem po federálním agentu Knightovi. Měl důležitou informaci a ona ji potřebovala získat. Nejdřív však musela promluvit s malou baculatou ženou v mokré pláštěnce. Asijskou tvář měla ovázanou květovaným šátkem a v očích se jí zračil strach. „Vyřiďte svým lidem, že za nimi zítra ráno přijdu, paní Wongová. A řekněte jim, že se nemusejí bát. Dostanou zaplaceno a nikoho nepropustím."

Ale Charlotta věděla, že v ustaraném pohledu paní Wongové visí ještě jedna otázka. Týká se prémií, které slíbila vyplatit.

Mimořádné prémie se dostaly do novinových titulků, a dokonce na obálku časopisu *Time.* Charlottin nápad vycházel z tradic firmy, která vždy považovala zaměstnance za jednu velkou rodinu. Jednalo se vlastně o podíly na hospodářských výsledcích. Když v předchozím roce dosáhly zisky Harmonie rekordních čísel, rozhodla se Charlotta rozdělit zisk nejen mezi členy správní rady, ale také mezi tisícovku zaměstnanců. Zisky byly tak velké, že některé podíly dosáhnou šestimístných čísel. Vedení ostatních firem se Charlottin přístup vůbec nezamlouval, protože podle nich narušoval současný stav v odměňování pracovníků a hrozil sociálním neklidem. Charlotta však všechny výpady odmítala s poukazem na to, že její zaměstnanci jsou loajální a spolehliví a že nemá žádné problémy s fluktuací.

Výplaty podílů měly proběhnout tento víkend. Poslední události však výplatu ohrozily.

Když z ničeho nic zablikala světla, přikázala Charlotta Desmondovi: „Ať údržbáři zkontrolují záložní generátory. Může dojít k výpadku proudu."

„Už se stalo," odpověděl.

Přiběhla k ní sekretářka. „Charlotto, volají z různých místních novin a žádají vaše prohlášení."

„Pokuste se je odbýt. O tisk se postará Margo. Je už na cestě. Viděla jste pana Sunga?" ptala se Charlotta po podnikovém právníkovi.

„Před chvilkou jsem ho tu zahlédla."

„Zkuste ho prosím najít." Obrátila se k Desmondovi. „Nejspíš nás čeká soudní spor za zanedbání odpovědnosti výrobce. Chci, aby se na možnou obžalobu pan Sung připravil."

„Tím se netrap, Charlotto. Určitě se nám podaří dokázat vnější zásah."

„Nejsem si tím jista, když dostal případ Valerius Knight," řekla Charlotta, poté co zahlédla, jak se nad ostatními tyčí vysoká postava příslušníka Úřadu pro potraviny a léčiva. „Ten sleduje vlastní cíle. Chce Harmonii zničit."

K Charlottě přistoupil hlavní chemik. Byl bledý a nervózně si mnul ruce. „Zamkli mi laboratoř. Nemůžu se dostat dovnitř."

Položila mu ruku na rameno. „Udělám, co bude v mých silách. Netrapte se. Všechno dobře dopadne." Charlotta se obrátila k sekretářce. „Najděte pana Sunga. Musím s ním hned mluvit."

„Mám na lince čtyři další," odpověděla jí mladá žena. „Chce s vámi mluvit firma Via-tek a Chang How Imports. Pan Lopez se rozčiluje…"

„Zapište mi vzkazy a řekněte jim, že zavolám, hned jak budu něco vědět." Pak řekla Desmondovi: „Nejdřív si promluvím s Knightem a zjistím, co ví."

„Hodně štěstí," zamumlal Desmond a díval se za Charlottou, jak se prodírá přeplněnou recepcí.

Našla agenta ÚPL poblíž skladu, jak si právě zabírá psací stůl a instaluje laptop. Valerius Knight byl vysoký černoch s hustým černým knírem a hladce vyholenou hlavou. Měl hluboký, krásně rezonující hlas a bylo o něm známo, že si vybírá jen takové případy, které mu mohou přinést slávu. Charlottě se v hlavě roze-

zněl poplašný zvonek, hned jak zjistila, že na případu pracuje právě on.

Rozhodla se jít přímo k věci. „Co mi můžete říct o poslední oběti, pane Knighte?“

„Ale, slečna Leeová,“ řekl a obdařil ji úsměvem. „Je mi líto, že se setkáváme za těchto okolností.“

„Je si váš Úřad jistý, že smrt způsobil produkt naší firmy?“

„Ve všech třech případech nepožily oběti před smrtí nic jiného než vaše preparáty. Budu si muset promluvit se všemi zaměstnanci, kteří s výrobky přišli do styku, od chemického provozu až po šoféra, který je rozvážel.“

Vytáhl balíček mentolových žvýkaček a nabídl jí.

Zavrtěla hlavou. „Proč si myslíte, že k narušení produktů došlo tady?“

Pomalu vybaloval žvýkačku a pečlivě ji zkoumal, jako by mohla být otrávená. Pak řekl: „Mluvili jsme s bratrem poslední oběti. Říkal, že jeho sestra byla velmi opatrná. Byla zvyklá u každého zboží zkontrolovat datum spotřeby i to, jestli nemá porušený obal. No, byla povoláním právnička.“ Usmál se a vložil si do úst žvýkačku. „Kromě toho jsme našli na kuchyňské lince celofánový obal a chyběly jen čtyři kapsle ‚Blaženosti‘. To znamená, že právě otevřela nové balení. Kdyby pachatel pozměnil obsah kapslí, až když opustily závod, musel by to být skutečný génius.“

„A co bylo příčinou smrti?“

Knight pomalu pohyboval čelistmi. „U prvního případu srdeční zástava a u druhého srdeční příhoda.“

„A co se stalo v třetím případu?“

„To zatím nebudeme zveřejňovat.“

„Pane Knighte, když nás obviňujete, mám přece právo vědět, na co ta žena zemřela.“

Chvíli váhal. „Krvácení do mozku. Mrtvice. Ale zatím tato informace není určená ke zveřejnění.“

„Dokážu mlčet.“

„To vám rád věřím.“ Usmál se.

„Našel jste nějaké spojení mezi těmi třemi ženami?“

„Na tom právě pracujeme. Cílem útoku může ale být i Harmonie. Vyhrožoval vám někdo v poslední době? Snažil se vás někdo vydírat?“

„Ne,“ odpověděla Charlotta. „O ničem podobném nevím.“

„A co ten…“ Sáhl si do kapsy luxusní tmavé bundy a vytáhl malý zápisník. „Ten Norman Thurwood, kterému jste sebrali továrnu?“

„Nikomu jsme nic *nesebrali.* Řádně jsme ji koupili.“

„No, slyšel jsem něco jiného. Prý se mu to moc nelíbilo. Mohl by k vám cítit zášť?“

„Pane Knighte, nekoupili jsme od pana Thurwooda Harmonii. Koupili jsme jen tento výzkumný areál a jeho laboratoře. Harmonie je moje firma a od počátku je v držení mé rodiny. Moje preparáty jsou založeny na přírodních prostředcích, které používala má prababička.“

„Ano, znám ty vaše ‚prostředky‘, slečno Leeová.“ Chladně se na ni usmál. „Mohl zabíjet někdo ve firmě?“

„Jsme jako velká rodina, pane Knighte. Většina lidí pro nás pracuje už léta. Naši zaměstnanci jsou velmi loajální, a hlavně spolehliví.“

„Myslíte, že jsou natolik loajální, že budou v zájmu svých zaměstnavatelů zatajovat informace nebo lhát?“

Neodpověděla mu na otázku a pokračovala: „Máte už výsledky chemického rozboru? Víte, jestli příčinou smrti byla ve všech případech stejná přísada?“

„Nemáme ještě výsledky, ale čekáme je každou chvíli. Počkejte, právě jsem si vzpomněl. Budeme potřebovat pro srovnání formuli na výrobu ‚Blaženosti‘.

Charlotta na něj upřela nepřátelský pohled. Žádala o vzorky z prvních otrávených výrobků, aby mohli její chemici udělat nezávislé testy. ÚPL však její žádosti nevyhověl. „Pokusím se pro vás obstarat ten předpis, pane Knighte. Ale možná to bude chvíli trvat.“

Zeširoka se na ni usmál. „Jsem hluboce přesvědčen, slečno Leeová, že vy i vaši kolegové nám budete plně nápomocni

při našem pátrání. A že z vaší strany nedojde ke zbytečným průtahům.“

Když se měla k odchodu, řekl ještě: „Dozvěděl jsem se, že jste měli loni tři kontroly z Úřadu pro potraviny a léčiva. Není to trochu zvláštní, slečno Leeová?“

Zadívala se mu do tváře. „Pane Knighte, naše výroba se řídí velmi přísnými předpisy, které v mnohém přesahují požadavky ÚPL. Ze všech dodaných surovin bereme vzorky a před použitím je testujeme. Každá várka se vyrábí podle předpisu a o výrobě vedeme přesné záznamy. Každý krok výrobního postupu měří a kontrolují kvalifikovaní chemici a farmaceuti. Než odejdou výrobky ze závodu, odebíráme z každé várky vzorky a testujeme je. Teprve po schválení výstupní kontrolou se dostávají naše přípravky na pulty lékáren a obchodů. Nejsme žádní pokoutní prodavači.“

„No, tak jsem to nemyslel…“

„Je veřejným tajemstvím, že naše firma si s Úřadem pro potraviny a léčiva zrovna nepadla do oka. Úřad nás nutí provádět klinické testy na zvířatech. My jsme však ze zásady proti experimentům na zvířatech.“

Ušklíbl se. „Ano, velmi dobře znám váš postoj k pokusům se zvířaty.“

Najednou byla ve střehu. Už zase narážka na incident v Chalk Hillu. Přesně toho se bála. Transparenty s novinovou fotografií nevěstily nic dobrého. A ještě kdyby se nějaký posedlý novinář začal šťourat ve věcech, na které je lepší zapomenout…

Vtom nastal jakýsi zmatek poblíž únikového schodiště. Kdosi volal ochranku a do toho křičel Desmond: „Vypadněte s tou zatracenou kamerou!“

Když se situace uklidnila, Knight pokračoval: „Co mi můžete říct o novém preparátu GB4204?“

Pohlédla mu do očí a snažila se vyčíst, kam svou otázkou míří. „A co chcete vědět?“

„Doslechl jsem se, že podobnou formuli předložily nedávno ke schválení další dvě farmaceutické firmy.“

Zvedla obočí. „Chcete tím naznačit, že smrt našich zákazníků může být důsledkem průmyslové sabotáže?“

„Možná se jen někdo snaží narafičit všechno tak, aby to vypadalo jako sabotáž. Řekněme někdo uvnitř Harmonie, aby zdiskreditoval obě konkurenční firmy.“ Pokrčil rameny a rychle dodal: „Ale možná se mýlím.“ Snažil se rozptýlit nepříjemnou atmosféru povzbudivým úsměvem, ale Charlotta ani na vteřinu neuvěřila v jeho upřímnost.

Zkoumavě se na něho zahleděla a porovnávala muže před sebou s jeho pověstí. Říká se o něm, že je mimořádně ctižádostivý individualista, který se neštítí ničeho, pokud to pomůže jeho kariéře. Osobní křižácké tažení vede především proti výrobcům bylinných léčiv. Už se mu podařilo nechat zavřít dvě menší firmy a Charlotta pojala podezření, že likvidace Harmonie by mu mohla posloužit jako odrazový můstek k dalšímu postupu.

„Chcete u nás zastavit provoz?“ zeptala se bez obalu.

„Jen dočasně,“ odpověděl s účastným úsměvem, „jen pokud to bude nutné.“

„A teď mě omluvte, pane Knighte. Mám toho ještě hodně na práci. Moje sekretářka se o vás postará.“

„Jistě,“ řekl. „Jen běžte, vždyť já vám neuteču.“

Zastihla Desmonda, jak se baví s panem Sungem. Desmond byl rozrušený a starý pán se tvářil neústupně. Charlotta si vzala bratrance stranou a řekla mu: „Dej dohromady rozhlasový a televizní spot, ve kterém budeš lidi varovat před našimi výrobky. Ať je nekupují a neužívají ty, které mají doma. A postarej se, ať se všechno stáhne z prodeje.“

„Co uděláme se zaměstnanci?“

„Sestavíme jen pohotovostní pracovní skupinu a ostatní pošleme na placenou dovolenou.“

Zavrtěl hlavou. „To je špatné, Charlotto. Moc špatné.“

„A reportérům venku řekni, že si připravím tiskové prohlášení.“ Položila mu ruku na paži. „Dej mi ještě chvilku času, prosím. Musím se sebrat.“ Ohlédla se po agentu Knightovi, který si právě zapínal laptop, a dodala: „A tamtoho nějak zaměstnej.

Jenom mu moc nepomáhej. Nemůžu se zbavit pocitu, že nás přišel zničit. Překroutí všechno tak, aby nás mohl obvinit. Neudělal by to poprvé."

Když Desmond odešel, obrátila se Charlotta k panu Sungovi, který stál trpělivě stranou a klidným zrakem pozoroval vření okolo.

Panu Sungovi táhlo na osmdesátku a byl hlavním právním zástupcem firmy. Býval také poradcem a blízkým přítelem Charlottiny babičky. On také přivezl domů rakev s babiččiným tělem a byl posledním, kdo ji viděl naživu.

„Charlotto," řekl měkkým hlasem, „to je neštěstí."

„Budu moc potřebovat vaši pomoc."

Smutně na ni pohlédl. „Slyšíš ten hluk, tu disharmonii? Všude kolem je samé neštěstí." Zavrtěl hlavou. „Přináším špatnou zprávu. Rodiny obětí nás zažalovaly."

Charlotta zasténala. Ještě před šesti dny byla na vrcholu, očekávala, že každým dnem ÚPL schválí její nový lék proti rakovině GB4204. Její sen se tak po dvaceti letech pilné práce splnil! Nyní se všechno sesypalo a rozbilo na kousky stejně jako sklo jejího automobilu a skleněná zvonkohra.

Kdo za tím vším stojí? Cítí někdo vůči jejímu podniku osobní zášť? Je to nespokojený zaměstnanec, nebo se jedná o průmyslovou sabotáž? Nebo si vrah prostě vybral jako nástroj zabíjení její výrobky, i když nemá k ní ani k firmě žádný vztah?

Chvilku trvalo, než si všimla, že jí pan Sung něco podává. Hned tu věc poznala. Malá, ozdobně vykládaná krabička ze světlého dřeva ukrývala čínský hlavolam, který kdysi patřil její mamince.

„Léta jsem ji neviděla," řekla udiveně. „Přesně si vzpomínám na poličku, kde ji babička mívala." Zmateně na něho pohlédla. „Proč mi ji přinášíte právě teď?"

„Myslel jsem si, že ti pomůže v těžké chvíli. Ale nyní mě omluv, musím toho hodně zařídit. Kdybys mě potřebovala, najdeš mě v kanceláři, má milá," řekl jí láskyplně.

Dívala se za ním, jak odchází. Před drobným starým pánem všichni s úctou ustupovali a on klidně kráčel přeplněnou recepcí. Pak jemně zatřásla krabičkou. Překvapilo ji, že uvnitř něco je.

Kolem vládl rozruch a zmatek. Desmond se pokoušel uklidnit vedoucí oddělení a kontrolory, Valerius Knight psal cosi na svém laptopu a sekretářky se ani na chvíli neodtrhly od vyzvánějících telefonů. Charlotta nechala chaos za zády a vydala se na konec chodby, kde měla kancelář.

Když za sebou zavřela dvojité dubové dveře, obklopilo ji ticho. Působilo blahodárně. Pohlédla na dvě sošky po stranách dveří: stál tu řecký bůh západní medicíny Aeskulap a čínská bohyně milosrdenství Kwan Yin. Charlotta k nim úpěnlivě vzhlédla a v tiché modlitbě je prosila o pomoc a sílu.

Kromě bohyně Kwan Yin nebylo v Charlottině kanceláři, kde převládala šedá a tmavě fialová barva, nic asijského. Interiér byl typický pro americkou firmu. Charlotta záměrně pěstovala image americké podnikatelky a málokdo by na první pohled poznal, že jí v žilách koluje čtvrtina čínské krve. Také její příjmení Leeová nebylo anglického původu, ale mělo kořeny v jižní Číně. Po babiččině smrti před šesti měsíci se Charlotta stala hlavní výkonnou ředitelkou společnosti a od té doby postupně přenášela těžiště firmy od výroby čínských bylinných přípravků k výzkumu a vývoji západních léčiv. Jejím dílem bylo i přejmenování podniku z Harmonie na Biotechnologický ústav Harmonie.

Na telefonní ústředně na psacím stole svítilo všech deset linek. Přenechá hovory k vyřízení sekretářce. Teď se musí věnovat naléhavějším věcem. Nejdřív by chtěla sehnat Naomi.

Tentokrát se ozval ve škole Naomin záznamník. „Snažím se tě sehnat," začala svůj vzkaz. „Nepřijdu dnes večer na seanci. Máme další mrtvou, tentokrát vinou ‚Blaženosti'. Je tu všechno vzhůru nohama. A doma jsem měla nehodu. Na auto mi spadla garážová vrata, naštěstí jsem neseděla v korvetě, ale v suburbanu. A ještě něco. Před závodem jsou demonstranti s transparenty. Zase vyhrabali Chalk Hill. Radši ti to říkám teď, aby ses nepolekala, kdyby se to večer objevilo ve zprávách." Char-

lotta tušila, že Naomi neřekla svým nadřízeným na univerzitě o masakru v Chalk Hillu ani o tom, co následovalo. Zejména ne o svém zatčení.

Charlotta zavěsila, šla k baru, pomalu a soustředěně nalila vodu do elektrické konvice a vytáhla šálek a talířek z nejkvalitnějšího kostního porcelánu, oba zdobené symboly štěstí. Tablety na uklidnění nezabraly. Ještě se po nehodě v garáži celá třásla. Pořád se vracela k myšlence, co by se stalo, kdyby seděla v korvetě. Vložila do šálku sáček heřmánkového čaje. Zatímco čekala, než začne voda vřít, snažila se zhluboka dýchat a provedla pár cviků duševní relaxace, aby ovládla pocuchané nervy.

Když se trochu uklidnila, sáhla si na náhrdelník, který jí spočíval těsně pod klíční kostí. Na stříbrném řetízku prokládaném korálky ametystu visel stříbrný přívěsek dynastie Shang a zlatá jantarová slza, které dohromady tvořily medailonek. Před čtyřiadvaceti lety Charlotta dovnitř něco vložila a smáčela to slzami svých patnácti let. Od té doby medailon neotevřela.

Když začala voda vřít, nalila ji do šálku a začala vdechovat příjemné aroma kouřícího čaje. Vůně čaje vyvolala vzpomínku na babičku a na její četné čajové konvice, používané k různým účelům. Jedna byla určena pro čaj, „který brání nedorozumění“, druhá pro čaj, „přinášející štěstí“, a další zase pro nápoj, „jenž zlepšuje *chi*“. Kolikrát ji babička plísnila za to, že vaří vodu na čaj jen v jedné konvici a používá čajový sáček připevněný na provázku. To přece nosí smůlu! Když se v supermarketech objevil instantní čaj, odbyla ho babička jako „instantní tretku“.

Když uklízela krabičku sáčkového čaje, všimla si nálepky s varováním: „Pozor – výrobek obsahuje heřmánek, patřící do čeledi ambrosií. Může vyvolat alergickou reakci nebo astmatický záchvat.“ Hned si vzpomněla na agenta Knighta a jeho vyjádření v *Noční lince:* „Přípravky z léčivých bylin nejsou ničím jiným než šarlatánstvím, které tahá lidem z kapes těžce vydělané peníze. Jsou nebezpečné, protože jejich výrobci nejsou povinni varovat spotřebitele před možnými škodlivými vedlejšími účinky.“

Harmonie je jediným výrobcem ve Spojených státech, který informuje spotřebitele o možných vedlejších účincích, i když to ÚPL dosud od výrobců bylinných preparátů nevyžaduje. Společnost si vždycky zakládala na principech morálky a na etice v podnikání. A má proto velmi dobrou pověst. V rozporu s tvrzením novinářů nepoužívá příměsi živočišného původu a neprovádí testy na zvířatech. A navzdory tlaku vlády je nebude provádět ani v budoucnosti.

Charlotta usrkla čaje, náhle se však zarazila a zamračila.

‚Blaženost'.

Odložila šálek a vyndala ze skříňky další krabičku. ‚Blaženost' je přírodní bylinná směs, která slouží k uklidnění nervového napětí a k obnově rovnováhy mezi *yin* a *yang.* Ve směsi převládá zejména bylina *dong quai,* která se v Číně používá hlavně v ženské medicíně. Kdykoli ji něco rozrušilo, přidala si Charlotta dvě kapsle do čaje nebo džusu.

Poslední nevinná oběť ‚Blaženosti' hledala klid, a našla smrt.

Proč?

Znovu v ní narůstal hněv. Zvedla šálek k ústům, ale vtom jí padl pohled na hlavolam od pana Sunga. Uchopila dřevěnou krabičku a opět s ní zatřásla. Určitě je něco uvnitř. A přece by přísahala, že celá léta, co ji babička měla, byla prázdná.

Převracela krabičku v rukách a hledala místo, kde by ji mohla začít otevírat. Najednou si všimla počítače na svém pracovním stole a zamračila se. Monitor byl zapnutý. Byla si však naprosto jistá, že počítač před odchodem z kanceláře vypnula.

Vhodila hlavolam do tašky, šla ke stolu a na obrazovce počítače se objevil její soukromý e-mailový účet. Složka obsahující doručenou poštu byla otevřená, i když se do ní dalo vstoupit jen prostřednictvím chráněného hesla, které znala pouze ona.

Klikla na nabídku Zobrazit.

Objevila se zpráva:

„Zabila jsi ty tři ženy, Charlotto. To ty máš vraždy na svědomí."

4

Charlotta zírala na zprávu, pak se posadila k počítači, klikla na Příjemce v panelu nástrojů a pak na Zobrazit všechny hlavičky.

Odesilatel: rrabbit@guidenet.com
Došlo od: nova.unix.com
(root@nova.unix.portal.com)
[156.15.1.0.]
Komentář: Tato zpráva NENÍ od odesilatele
uvedeného v seznamu
SYSTÉM PORTAL
NERUČÍ ZA OBSAH TÉTO ZPRÁVY
X-PMFLAGS: 2244560

Zamračila se. Co to má znamenat? Co je to za lumpárnu? Kdo zapnul její počítač, vytočil její modem, aby byla „online“, a pak otevřel její e-mailový účet, aby mohl přijímat zprávy?

Právě se natahovala po telefonu, když zazněla výstraha elektronické pošty. Na cestě je další zpráva. Klikla na Novou zprávu a objevil se titul: *To jsem znovu já.* Odklikla titul a objevila se zpráva: *Trošku s tebou žertuju. Tys ty ženy nezabila. Zabil jsem je já. Abys věřila, že je všechno košer, tady máš důkaz: ta poslední umřela na krvácení do mozku. To vědí jen federálové a samozřejmě já, vrah.*

Charlotta byla v okamžiku na nohou a vyběhla ven do chodby. V recepci byl pořád stejný zmatek. Všechny počítačové terminály sekretářek byly zapnuté a otevřenými dveřmi kanceláře zahlédla i starého pana Sunga, jak upřeně hledí na monitor svého počítače. Bloudila pohledem po recepci a hledala Valeria

Knighta. Obrazovka jeho laptopu svítila, ale federální agent nebyl nikde v dohledu.

Charlotta se vrátila do kanceláře, klikla na Odpovědět a rychle vyťukala otázku: *Kdo jste?* Ve spěchu a rozčilení udělala překlep a musela se opravit. Dala příkaz Odeslat a čekala. Za chvíli se na obrazovce objevilo varování:

SUBSYSTÉM ODESLANÁ POŠTA: Vaše zpráva nemohla být odeslána. Nepodařilo se vyhledat jméno příjemce.

Vyťukala další otázku: *Co chcete?* Odeslala ji, sledovala upřeně obrazovku a kousala se nervózně do rtu.

Zpráva se vrátila jako nedoručitelná.

Vstala. Musí jít o nějakého cvoka. Jakýsi ubožák se pase na cizím neštěstí. Zmíní se o tom Knightovi. Měl by se tím zabývat, protože všechno nasvědčuje tomu, že se ta osoba dostala k utajovaným skutečnostem.

V dalším okamžiku znovu zazněla výstraha a na obrazovce se objevila nová zpráva: *To s tvým autem bylo škaredé. Ještěže sis přesedla.*

Charlotta jako by vrostla do země.

Zpráva pokračovala: *Je na čase, abychom se dali do práce, Charlotto. Uděláš veřejné prohlášení. Přiznáš se, že tvá firma praktikuje neetické postupy, přidává do výrobků živočišné přísady z ohrožených druhů a vědomě podvádí zákazníky. Když neposlechneš, můžeš si přičíst následky. Zemřou další lidé, a budou jich tisíce.*

Byla ještě stále v šoku, když se objevil dodatek: *Na přípravu prohlášení máš přesně dvanáct hodin.*

Upírala pohled na obrazovku a cítila, že jí tuhne krev v žilách. *Ještěže sis přesedla.* Obvykle jezdívala ve své malé korvetě s křehkou laminátovou karoserií. Kdyby se na poslední chvíli nerozhodla jet chevroletem, jehož karosérie připomínala tank, pak když spadla vrata garáže… Otřásla se. Vzpomněla si na strašný náraz, ohlušující ránu a lavinu skleněných střepin.

Ještěže sis přesedla. Co tím myslí? Že nešlo o náhodu?

Ne. To je obludné. To nemůže být pravda.

Roztřásla se v předtuše čehosi temného a nevyzpytatelného. Stahují se kolem ní síly zla, přímo cítí, jak ji obtáčejí jako neviditelný had, chystající se k útoku.

Musí o všem říct agentům ÚPL, Desmondovi, policii…

Vtom ji cosi napadlo.

Za čínským rukopisem z minulého století byl ukryt sejf. Kombinaci znala jen ona a Desmond. Otevřela jej a vytáhla útlou knihu vázanou v kůži. Na obalu bylo napsáno zlatým písmem: *Stříbrný vavřínový věnec, cena za poezii roku 1981.* Charlotta knihu celá léta ukrývala a neotevřela ji ani jednou od onoho osudného dne v roce 1981, kdy se zhroutil celý její svět.

Nyní nadzvedla obal a vytřepala navštívenku, která se jako peříčko snesla na koberec. Když ji z ničeho nic před devíti lety objevila v poště, vložila ji do knihy a zamkla. Přinesla krémovou kartičku k psacímu stolu a ve světle lampy četla:

Jonathan Sutherland
Poradce v oboru zabezpečovací technika
Londýn: 71-683-4204
Edinburgh: 31-667-9663
e-mail: TSC@atlas.co.uk

Navštívenka otevřela starou ránu. Trvalo léta, než se jí podařilo přestat na něho každý den myslet, než se dokázala smířit se ztrátou. Svatosvatě si slibovala, že už nikdy nesmí vstoupit do jejího života.

Ale teď ho potřebuje. K nikomu jinému nemá důvěru a nezná žádného stejně schopného odborníka.

Pohlédla na obrazovku. *Máš dvanáct hodin…* Jonathan je třináct tisíc kilometrů daleko. Nedostane se sem včas. Možná by jí mohl poradit po telefonu, jak vystopovat anonymního pisatele. Nebo by to snad dokázal udělat sám dálkově ze svého počítače.

Natáhla se po telefonu a spočítala časový rozdíl. V Londýně jsou teď dvě hodiny ráno. Na navštívence není telefonní číslo domů. Snad se mu automaticky přepojují hovory.

S bušícím srdcem začala vytáčet číslo. Mluvit s Jonathanem po tolika letech… Bude to moc bolet? A bude on chtít vůbec mluvit s ní?

Na druhé straně linky uslyšela typický dvojitý vyzváněcí tón. Měl naléhavý zvuk. Představovala si Jonathana. Asi spí po boku své ženy.

Vtom ji vyrušilo jemné zaklepání na dveře. Nepřicházíš vhod, Desmonde, pomyslela si. Musíš chvilku počkat.

Ale klepání se ozvalo znovu. „Tak pojď dál, Desmonde," zavolala.

Dveře se otevřely a v nich stál Jonathan. Z pláštěnky mu kapala voda a na tváři měl známý úsměv. „Ahoj," řekl.

5

Charlottu zaskočila vlna citu, která ji zalila v okamžiku, když ho spatřila. Vynořil se před ní, jako by ho svými myšlenkami přivolala.

Hluboká a vášnivá láska, již k němu cítila a které se tolik let bránila, se vrátila a zasáhla ji silou singapurského monzunu. Když ji oslovil, srdce se jí zastavilo.

Musela se držet, aby se mu nevrhla do náruče. Jakmile uviděla na jeho rtech známý úsměv, vybavil se jí okamžik, kdy se jejich rty setkaly poprvé. Bylo jí patnáct a byli tehdy v jeho skrýši a Jonathan plakal. Utěšovala ho a neobratně ho objala. Přitom se jejich rty dotkly a přitiskly se k sobě. V té chvíli měla Charlotta pocit, že jsou jako dvě svíce, které se k sobě naklánějí, až se jejich plameny spojí a rozhoří se jediným silným a spalujícím plamenem.

Po prvním vášnivém polibku, poté co se od sebe vylekaně odtáhli, Charlotta pocítila, že už jí bude vždycky kus chybět, že bez něho je jí jen půl.

Johnny, jak Jonathanovi říkala, cítil totéž. Neřekl jí to, protože neuměl o svých citech mluvit. Ale mluvily za něho oči. Oba dva v té chvíli věděli, že k sobě patří.

„Měl jsem ti asi zavolat a zeptat se, jestli stojíš o mou pomoc," řekl zamyšleně. „Ale bál jsem se, že bys mohla odmítnout. A já bych přijel tak jako tak a bylo by to trapné."

Už působí vysloveně anglickým dojmem. Jako by na tom záměrně pracoval. Vzpomněla si, jak vzdoroval otcovým pokusům udělat z něho Američana. I když, technicky vzato, vlastně je Američan, aspoň to stojí v jeho rodném listu. Charlotta si vybavila, že když ho poznala, byl srdcem v Evropě. To ji k němu přitahovalo, a asi proto se do něho zamilovala.

„Jak víš, že potřebuji tvou pomoc?“

Zavřel dveře, svlékl si mokrou pláštěnku a řekl: „Sleduju zprávy. Když jsem slyšel o obětech, zavolal jsem pár lidem.“ Kysele se na ni usmál. „Mám ještě v Úřadu pár kamarádů. První dvě oběti otevřely nové balení vašich preparátů a vzaly si první dávku. Předběžná analýza nespotřebovaných léků ukázala, že pozměněný byl obsah celého balení, nejen dávka, kterou užily. Z toho se dá usuzovat, že s výrobky manipuloval někdo tady v závodě. Tak,“ řekl a položil na stůl černou nylonovou brašnu a rozepnul boční kapsu, „náhodou vím, že chemické procesy a výroba jsou tady automatizované a řízené počítači…“

„Pečlivě ses připravil,“ řekla a s obdivem sledovala, jak dokázal vzít ihned situaci do svých rukou a převzít iniciativu.

„Takže musíme najít pachatele nebo aspoň jeho stopu někde ve vašem počítačovém systému. A dobře víš, že jsem přes informační technologie ten nejlepší detektiv na celé planetě…“

„Jsi lepší než celý tým federálních agentů?“

Pohrdlivě se usmál. „Ti břídilové? Co nerozeznají počítač od počitadla? Raději mi pověz všechno, co víš.“

Setkala se s vyzývavým pohledem jeho očí a uvědomila si, že Jonathan tu není jen proto, aby našel vraha. Přivezl s sebou dvacet šest let jejich historie, jejich společné historie, a ona se začala bát, že se v ní probouzí cosi, co se dere na svobodu jako šelma ven z klece.

Měla chuť říct: „Mám radost, že jsi se mnou.“ Ale místo toho mu sdělila všechna známá fakta o všech třech případech a pověděla mu také o nehodě v garáži a o výhružných dopisech, které přišly elektronickou poštou.

Zamračeně pohlédl na obrazovku. „Kdo věděl o nehodě v garáži?“

„Moje hospodyně a její manžel. Taky jsem o tom řekla Desmondovi. Ale někdo mohl náš rozhovor zaslechnout. Určitě to byla nešťastná náhoda, Jonathane, a ten člověk se mě snaží jen zastrašit.“

„A jaký je smysl veřejného prohlášení, které od tebe žádá?“

Charlotta studovala jeho profil a vzpomněla si na dobu, kdy se styděl, že má velký nos. Ale z toho vyrostl, teď má silné čelisti a výrazné čelo. Připadá jí velmi mužný. Tmavohnědé vlasy má pořád stejně husté a ještě mu nezačaly šedivět, i když už mu táhne na čtyřicet. Zdá se, že sportuje. Má hezkou postavu. „Asi mě chce vydírat," odpověděla rychle, aby zaplašila staré touhy. „Takové prohlášení by firmu zničilo. Zřejmě čeká, že mu nabídnu peníze."

„A o příčině smrti třetí oběti, o krvácení do mozku… jsi si jistá, že o tom nikdo neví?"

„Agent Knight mi řekl, že tuto informaci zatím nezveřejňují. Neřekl to ani Desmondovi. Kdo jiný by to mohl vědět kromě vraha?"

„Existují způsoby, jak se dostat k utajovaným informacím," odpověděl Jonathan zamyšleně a upřeně hleděl na monitor. „Desmond je tedy pořád ve firmě?"

„Je členem správní rady," odpověděla a vzpomněla si na dobu, kdy ti dva byli sokové a kdy je musela často usmiřovat.

„Je nějaká možnost, jak najít pisatele dopisů?" zeptala se.

„Ne. Přišly prostřednictvím anonymního remailera. Je téměř vyloučené najít cestu zpět k odesilateli." Jonathan se rozhlédl po kanceláři. „Kdo se mohl dostat dovnitř a zapnout počítač?"

„Každý, kdo ví, kde jsou klíče."

„A kdo zná tvé heslo?"

„Nikdo, jen já. A nedá se zjistit, protože jsem ho nikam nenapsala."

Dívala se, jak se Jonathan rozhlíží po kanceláři, jako by hledal stopy a odpovědi na nevyslovené otázky. Když se zahleděl na otevřený sejf ve zdi, kde ležela kniha básní vázaná v kůži, zdálo se jí, že se mu v očích mihla bolest. Vyděsilo ji to, to přece není možné, byla to snad ona, koho osudová kniha zranila.

Při pohledu, jak si dlouhými štíhlými prsty prohrabuje vlhké vlasy, si vzpomněla na nevinné začátky jejich lásky v dobách, kdy tvořili nerozlučnou dvojici. Skákali spolu z můstku do bazénu, propadali záchvatům neovladatelného smíchu a sdíleli

spolu tajemství Jonathanovy skryté svatyně. Tehdy jim bylo třináct čtrnáct let.

Této bouřlivé noci, kdy oblohu protínají blesky a všude kolem se hemží federální agenti, zatoužila na chvíli vrátit se zpět, sedět znovu pod mostem Golden Gate a počítat lodi připlouvající do zálivu, zatímco jí Jonathan splétá náramek ze stébel trávy. Pohled na jeho drahý oblek a hedvábnou vázanku s perfektním uzlem ji však vrátil zpět do reality. Co čekala? Otrhané džíny a tričko? Takový Jonathan už neexistuje. Úspěšný a zámožný muž, který tu s ní sedí, je pro ni cizinec. Co bylo, to se už nevrátí.

Obrátil se k ní a chtěl jí cosi říct. Ale zarazil se a upřel na ni zamyšlený pohled. Charlotta poznala, že i jeho přepadly vzpomínky.

Natáhl k ní ruku a uchopil přívěsek, který měla zavěšený na řetízku. „Tak ty ho pořád nosíš," řekl.

„Ano, na památku." Jonathan byl jediný člověk, který věděl, kam zmizela tehdy v létě, když jí bylo patnáct. A taky věděl, co nosí v medailonku.

Pustil přívěsek a řekl: „Biotechnologický ústav Harmonie."

Věděla, co tím myslí. Po babiččině smrti převzala vedení společnosti a změnila název firmy. „Víš, bylo na čase přizpůsobit se moderní době," řekla a znělo to skoro omluvně. „S bylinkami nevystačíme. Lidé potřebují i normální léky."

„Tvá babička nabízela něco, co se nedávalo do lahviček," řekl tiše a zasněně. „Jejím nejúčinnějším lékem byl soucit. Věděla, že k vyléčení je potřeba hodně péče a citu."

„Citem rakovinu nevyléčíš. Chystáme se uvést na trh nový lék proti rakovině. Klinické testy na dobrovolnících prokázaly, že se procento přežití zvýšilo na padesát procent. Jen si to představ – padesát procent nemocných se může zachránit!"

Usmál se na ni. „Vidím, že se naplňuje tvůj dávný sen."

Zachmuřila se. „Nebo vezme vinou posledních událostí za své."

Jonathan se znovu zahleděl na monitor s poslední výhružnou zprávou. „Možná o to našemu příteli jde. GB4204 určitě vy-

dělá hodně peněz.“ Vybalil z černé tašky mobilní telefon a zadal číslo.

„Myslíš, že je to dílo konkurence?“

„Kdyby chtěl někdo Harmonii zničit, tak ty tři mrtvé ženy jsou slušný začátek.“

„Žádné ‚kdyby‘,“ řekla. „Já si myslím, že terčem útoku je firma.“

Poslouchal, jak telefon na druhém konci linky vyzvání, a řekl: „Otázkou zůstává, co přesně hodlá náš přítel udělat po uplynutí dvanáctihodinového ultimáta, pokud nesplníš jeho směšný požadavek.“ Pak zvedl ruku a řekl do telefonu: „Thorna prosím. Ano, počkám.“ Přikryl sluchátko rukou a zeptal se Charlotty: „Jak se jmenuje ten agent, který dělá na případu?“

„Valerius Knight.“

„A co už zjistil?“

„Nevím. Moc spolu nekomunikujeme. Nevěřím mu, Jonathane. Vím, že usiluje o povýšení. Sleduje v případu své osobní cíle, a je proto podjatý. Dělá mi to starosti.“

„Komu jsi řekla o výhružných dopisech?“

„Ještě nikomu.“

„Dobrá.“ S rukou stále na telefonu spustil jako kulomet: „Zatím se federálové o váš počítačový systém moc nezajímají. Nanejvýš kontrolují provozní záznamy a soubory s výrobními formulemi. Ale pokud se dovědí o výhrůžkách a pokud elektronická pošta překračuje hranice jednoho státu, stane se z toho rázem federální případ. A pak převezmou vaši počítačovou síť. Systém vypnou a my se do něj už nedostaneme. Jestli náš chlapík pronikl do vaší sítě, potom je počítačový systém jediným pojítkem s ním a jen jeho prostřednictvím ho můžeme chytit. Když převezmou síť federálové, nikdy ho nedostaneme.“

„Takže kromě dvanáctihodinového ultimáta je tu další hrozba!“ Začala pochodovat po místnosti s takovým odhodláním, jako by chtěla projít zdí. Otočila se k němu a zeptala se: „Dokážeš to? Dokážeš ho chytit, když budeš pracovat na vlastní pěst?“

„Víš přece dobře, že nejraději a nejlíp pracuju sám.“

Když se jí díval do očí, Charlotta si bůhví proč vybavila jeho legrační smích. Připomínal jí zvuk motoru, který startuje za chladného rána. Často si vymýšlela legrácky, jen aby ho rozesmála a mohla se smát s ním. Pak obvykle oba vyli smíchy, popadali se za břicha a Charlottě se zdál najednou svět hezký a už jí nevadily kameny vystřelené z praku, psí lejna a pokřik „šikmooká, šikmooká!“

Ráda by věděla, jestli se tak Jonathan ještě umí smát. Strašně zatoužila slyšet jeho smích a už už chtěla říct: „Slyšel jsi tu o… ?“ Ale nic legračního ji nenapadlo.

Zadíval se na ni. „Co je?“

„A co má být?“

„Proč se tak tváříš? Vždycky ti poznám na tváři, když máš něco za lubem.“

To bylo kdysi, chtělo se jí říct. Má tvář se od té doby změnila, už ji neznáš.

Znovu zvedl ruku na znamení, že prosí o klid. „Ano, Roscoe. Tady Jonathan Sutherland. Dobře, díky. Mám k tobě prosbu. Mám tady jeden popis a byl bych rád, kdybys ho projel vaší databází.“

Charlotta začala znovu přecházet po místnosti a Jonathan pokračoval: „Zaměřuje se na farmaceutické firmy, zejména na výrobce bylinných léčiv. Posílá přes anonymní prostředníky výhružné e-maily. Vyzná se v počítačích a možná i ve farmacii a biochemii. Může mít něco společného s biotechnologickým ústavem Harmonie. Ano,“ řekl. „Pracuji na tom privátně. Nechci to zveřejňovat. Prosím? Ano, počkám.“

Zatímco čekal u telefonu, sledoval Jonathan, jak Charlotta přechází sem a tam po prostorné kanceláři. Sjel jí pohledem po zádech dolů a vzpomněl si, jak si vždycky stěžovala, že má široké boky. Ale Jonathanovi se líbila křivka, kterou opisovala černá sukně padající dolů od útlého pasu. Přepadlo ho pokušení přiložit ruce na výrazné boky a cítit, jak se pohupují.

„Ano, Roscoe,“ řekl do telefonu. „Ano, díky. Na tom čísle mě najdeš. Jsem ti zavázán. Ahoj.“

Když vypnul telefon, řekl: „Budu potřebovat všechny technické výkresy – výrobních hal, kanceláří, pozemků. Potřebuju hlavně telefonní rozvody a elektroinstalaci.“ Mluvil rychle, jako by myšlenky byly vždy o krok napřed před slovy. „A taky plán rozmístění modemů a počítačových terminálů. Předpokládám, že síťový server je v hlavní budově.“

„Ano, v tomto patře,“ odpověděla a pomyslela si, že se v něčem vůbec nezměnil. Jonathan býval vždycky netrpělivý. Pokud něco nepostupovalo dost rychle, udělal cokoliv, aby se to pohnulo podle jeho představ. Na následky se neohlížel. Teď cítila znovu jeho netrpělivost a buldočí odhodlanost dostat se věci na kloub, ať to stojí, co to stojí.

Podíval se na hodinky a rychle zasedl k počítači. „Jak máte zabezpečený systém?“

„Máme firewally, hesla, šifry.“

„Hm, veleknězi pseudobezpečnosti.“ Ťukl na pár kláves, pohlédl na obrazovku a mumlal si: „Danubia software. To je dobré.“ Otočil se k ní otázkou: „Povolili jste firmě Danubia dálkový přístup, aby mohla provádět údržbu?“

„Na to se budeš muset zeptat správce systému. Ale už šel domů.“

„Máte v síti modemy, které automaticky reagují na volání a navazují spojení? Těmi totiž vetřelci nejčastěji pronikají do sítě.“

„Ne, máme modemy se zpětným voláním.“

„Dobrá. Náš přítel se nepochybně znovu ozve. Nastražím na něho past. Nakolik můžeš důvěřovat správci systému?“

Když viděl, že váhá, řekl: „Nevadí. Obejdeme se bez něho. Bude to jistější a rychlejší.“

„Jonathane,“ řekla, „jak může vyhrožovat smrtí dalších lidí? My přece stahujeme všechno naše zboží z obchodů. Budeme vysílat varování v rozhlase a v televizi. Jak si může být jistý, že lidé budou přesto dál užívat naše přípravky? A říká dokonce, že jich budou tisíce.“

„Zdá se, že si dokonce myslí,“ odpověděl Jonathan a pohlédl opět na hodinky, „že se mu to podaří utajit nebo akci spustit do

dvanácti hodin. Charlotto, potřebuji stanici, kde mě nebude nikdo rušit. Stanici, která je propojená se sítí.“

Zamyslela se. Všude v závodě se to jen hemží federálními agenty a policií. Nikde se nedá…

„Ano,“ náhle si vzpomněla. „Vím o jedné. Ostatní o ní nevědí.“

„Dobře.“ Vstal, vložil mobilní telefon zpět do jedné z kapes černé brašny a zapnul ji na zip. „Nikdo mě neviděl přicházet. Venku je úplný blázinec. Kývl jsem sice na Desmonda, ale ten se na mě ani pořádně nepodíval, jen poznamenal, že už na žádné otázky odpovídat nebude. Určitě mě považoval za nějakého novináře. Měla bys tam zajít a říct Desmondovi, že se musíš na chvíli někam zavřít a pracovat. Myslíš, že by to šlo?“

„Jistě. Počkej chvilku.“ Vyšla ven a hned viděla, že je bratranec v obležení. Všude kolem se tlačili vyděšení zaměstnanci, mezi nimi se prodírali federální agenti a do toho vyzváněly telefony. Zatáhla ho stranou a řekla mu, že projde všechny osobní spisy zaměstnanců a pokusí se zjistit, jestli je v nich něco podezřelého. O výhrůžkách v poště ani o Jonathanovi se nezmínila. „Musíš tu zůstat a snažit se zabránit chaosu, Desmonde.“

Přes skla tmavých brýlí mu neviděla do očí, ale jeho hlas zněl konejšivě. „Neboj, o všechno se postarám.“

Když se vrátila za Jonathanem do kanceláře, řekla: „V pořádku. Můžeme vyklouznout zadem, po požárním schodišti. Pojď.“

6

Vyšli ven z hlavní budovy a vydali se po cestě, z níž se rozbíhaly další k budovám rozsetým v parku. Jonathan kráčel za Charlottou, cestou obcházel kaluže a snažil se krýt ve tmě. Pak přes clonu hustého lijáku uviděl cosi, co ho zaujalo a zastavil se.

„Co je to tam?“ zeptal se.

„Skleník. Pěstujeme v něm vzácné byliny.“

Zašilhal po spoře osvětleném skleníku, kde se rýsovaly temně zelené obrysy pokroucených kmenů a obrovských listů. „Potřeboval bych dovnitř.“

„Do skleníku? A proč?“

„Můžeš mě tam pustit?“

„Ano.“ Rozběhli se po štěrkové stezce a krčili se, aby je nikdo neviděl. Pak Charlotta vyťukala šestimístný kód a dveře se otevřely. Ihned je ovanul teplý, vlhký vzduch a vůně hlíny. Jonathan se ponořil do zelené džungle, obhlížel pozorně každý strom i rostlinu, až se zastavil u keře obtěžkaného voňavými růžovými květy. „Co je to?“

„Polokřovitá pivoňka. Vyrábíme z nich dezinfekční a močopudné prostředky. Co s ní chceš?“

Setřel si pot z čela a zeptal se: „Bude s ní teď někdo něco dělat?“

„Ne. Kořínky se sklízejí až na podzim.“

K jejímu údivu odložil brašnu na zem, klekl si, rozepnul ji a vytáhl tři kovové součástky v plastovém obalu. S překvapením sledovala, jak odhrabal od kmene hlínu, vložil do vyhloubené jámy kovové součástky a zahrabal je.

Když za sebou Jonathan zametal stopy, Charlottě se najednou z omamných vůní ve skleníku zatočila hlava. Připomněly jí léto a vzpomněla si, jak kdysi dávno Jonathan vždycky začát-